

Og til spørgsmålet om den fælles valuta gælder egentlig noget tilsvarende: Det europæiske samarbejde, vi har, er mellem suveræne stater, og en suveræn stat som Danmark med sit folk kan beslutte at melde sig ud igen ved en dansk folkeafstemning. Det kræver så en række opfølgende forhandlinger i en helt ny situation, men det er en anden sag.

Pia Kjærsgaard (DF):

Jeg synes bare, at jeg lige ville fortælle statsministeren, som åbenbart er så euforisk omkring hele denne her afstemning, at statsministeren har glemt, at det faktisk var et nej til euroen den 18. maj 1993, og det betyder jo, som jeg sagde, at det nu er tredje gang, den danske befolkning skal tage stilling til det her spørgsmål. Det er jo dog en kendsgerning. Og jeg er jo nødt til at afslutte med et spørgsmål, og dér vil jeg så bare bede statsministeren om at erkende det. Vil han ikke gøre dét?

Frank Dahlgaard (UP):

Nu har statsministeren haft lejlighed til kort at liste ulemperne og betænkelighederne ved euroen op, og det er ikke blevet til meget: Ikke et ord om disse bufferfonde, som man af hensyn til beskæftigelsen påtænker og taler om at oprette i Finland, som er et euroland, og i Sverige, som måske bliver et euroland. Ikke et ord om, at vi får helt andre priser og lønninger, hvis vi får euroen, og at man ikke kan overskue, om erhvervslivet benytter chancen til at tage en ekstra profit. Det er formentlig derfor, hele erhvervslivet går ind for det her: Man kan skore kassen, for vi kan slet ikke overskue, hvor priserne er henne. Ikke et ord om det! Hvorfor ikke, må jeg spørge statsministeren.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 2130

2) Til statsministeren af:

Frank Dahlgaard (UP):

»Kan statsministeren bekræfte, at der i eurosystemet både er sat loft over, hvor meget priserne må stige, og hvor meget statens underskud må stige, mens der ikke er sat grænser for, hvor meget arbejdsløsheden må stige?«

Skriftlig begrundelse

Den tidligere socialdemokratiske økonomiminister, Ivar Nørgaard, siger i et stort interview i dagbladet Information mandag den 27. marts 2000, at han agter at stemme nej til euroen, fordi der ikke i ØMU'en er de samme forpligtelser til at holde arbejdsløsheden nede, som der er til at holde staternes underskud og gældsætning nede. Der er også i euroaftalerne sat et loft over den acceptable inflation (prisstigningstakt) i euro-området på 2 pct. Derimod er der ikke i ØMU'en fastsat nogen grænse for den acceptable arbejdsløshedsprocent. Ivar Nørgaard mener, at en ledighedsprocent omkring 4 pct. vil være en rimelig og realistisk grænse at fastsætte.

Den tidligere, mangeårige socialdemokratiske økonomiminister, der som cand.polit. har en nationaløkonomisk uddannelse, betegner Lissabontopmødets erklæringer om beskæftigelsen som luftige og uforpligtende, mens eurosystemets regler for statsunderskud og gæld er konkrete og forpligtende.

Frank Dahlgaard (UP):

Det er jo velkendt, at i eurosystemet er det sådan, at der er klare regler for, hvor meget deltagerlandenes offentlige underskud må være. De må ikke overstige 3 pct. af BNP, og der er retningslinjer for, at de i virkeligheden skulle være mindre. Der er altså lagt bånd på dér.

Priserne i euro-området må ikke overstige 2 pct., og pengemængden må ikke stige mere end til en vis grænse, nemlig 4½ pct., så skal der forpligtende gribes ind. Men når det drejer sig om arbejdsløsheden, så er der ikke sat nogen grænser, så er der ikke noget loft, hvor der forpligtende og konkret skal gribes ind.

Er det ikke noget, der bekymrer statsministeren? Det bekymrer dog hans tidligere kollega, den forhenværende økonomiminister, Ivar Nørgaard, som anbefaler, at man stemmer nej til euroen.

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Jeg skylder lige kort at samle op i forhold til fru Pia Kjærsgaard. Nu forstå jeg bedre, hvad synspunktet var, og dér må jeg igen korrigere.

Se, da vi stemte i 1992, så stemte vi om Maastrichttraktaten inkl. den undtagelse, som Danmark havde i 1992, nemlig at vi stod uden for den tredje fase, som er overgangen til den fælles mønt. Vi stemte derfor om Maastricht-